

РЕШЕНИЕ

№ 38388

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 16.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11388** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на И. А. Х., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10967 от 22.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ -МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. С позоваване на решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 е оспорено становището на административния орган за липса на фактическа обосновааност на твърденията за преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Сочи се, че С. е територия на множество вътрешни и международни политически, а и въоръжени конфликти, поради което не може да бъде възприета като сигурна страна. Твърди се, че приетата от административния орган възможност за безопасно и сигурно връщане, е основана на избирателно ползване на иначе обективни международни източници на информация. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание кандидатът за закрила лично със съдействието на преводач от арабски език и на процесуалния си представител – назначеният, на основание чл. 26, ал. 2 от Закона за правната помощ, адв. Т. И., САК, поддържат искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като основна причина да напусне държавата си по произход жалбоподателят сочи несигурната обстановка в района, в който е живял и опасенията от преследване поради нежеланието му да служи в армията и прилаганите насилствени мерки за мобилизация от силите на КАСАД. Заявява, че желае да остане да живее в България. Процесуалният му представител поставя акцент върху липсата на утвърдени критерии въз основа на които административният орган преценява информацията от справките за обществено политическото и икономическо положение в държавите по произход. Представя публикувани данни и информация от публично достъпни електронни сайтове за актуалното положение в С.. Позицията се и на позиция на ВКБООН от м. декември 2024г. относно връщането в Сирийската арабска република. Моли съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по прилагането на закона.

Ответникът, чрез процесуалните си представители – юриконсулт Т. Г. и старши юриконсулт М. К. оспорва жалбата. Счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позицията се на данните от представената в съдебното производство актуална справка, а и на приложените към административната преписка, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС относно обществено икономическото и политическо положение в С.. Сочат, че средата на сигурност е значително подобрена. Поставят акцент върху потвърдения ангажимент от генералния секретар на ООН за подкрепа през преходния период на управление. Считат, че липсват обективни данни, въз основа на които може да се приеме наличие на реален риск от преследване при връщане на кандидата за закрила в държавата по произход.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба, заведена с вх. № В-13-790 от 19.07.2024 г. по описа на РПЦ - С. при ДАБ – МС, рег. № УП 6757 от 19.07.2024 г. (л. 54 и л. 55), от И. А. Х., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., по народност арабин, съдържаща искане за предоставяне на международна закрила в Република България.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 47), поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход. Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 49) и регистрационен лист (л. 51, л. 53 и л. 40).

Кандидатът за закрила е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила (л. 50), за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задълженията.

На 30.07.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложен към преписката Протокол (л. 31 – л. 35). В същия е отразено, че гражданинът на С. – И. А. Х. е напуснал държавата си по произход на 02.07.2024 г., преминавайки нелегално границата с Турция. Останал е за около 20 дни и с помощта на

трафикант е влязъл на територията на България с намерение да стигне до Германия. Задържан е от органите на МВР в [населено място]. Жалбоподателят е заявил, че до този момент не е напуснал държавата си по произход и за първи път подава молба за закрила в България. Посочил е, че не е служил в армията, въпреки че е получил повиквателна през 2020 г., на която не се е отзовал. Уточнил е, че е живял през по-голямата част от живота си в родния си [населено място], област Х., а последните 10 години преди да напусне С. са се преместили в [населено място], в близост до Х. и Д. ал Зор заради военните действия. Посочил е, че е мюсюлманин сунит, но е отрекъл да е член на религиозна организация или общност, включително секта, както и да е имал проблеми заради изповядваната религия или заради националността си. Жалбоподателят е заявил, че не е членувал във въоръжени групировки. Категорично е отрекъл да е бил арестуван, съден, осъждан в държавата си по произход, както и да е членувал в политическа партия или организация. Посочил е, че е учил до първи клас и по професия е строител. Като причина за напускане държавата си по произход И. Х. е заявил несигурната обстановка и нежеланието да служи в армията. Отрекъл е лично той да е имал проблеми с официалната власт

Към преписката е приложено Становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» рег. № М - 17182 от 17.10.2024г. (л. 27), в което е посочено, че ако отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява към този момент гражданинът на С. И. А. Х. да получи закрила в Република България.

Към административната преписка е приложена Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно състоянието на сигурност в провинциите Идлиб, Р., Х. и Х. и действащите въоръжени групировки в тези райони към 27.08.2024 г. (вх. № ЦУ-1850 от 27.08.2024 г. - л. 23 – л. 26).

В Становище рег. № УП 6757 от 18.10.2024 г. (л. 22) интервюиращият орган е направил предложение след преценка на представените доказателства по преписката да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя И. А. Х..

С оспореното в настоящото производство Решение № 10967 от 22.10.2024 г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че той не е имал проблеми, основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично, и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата му по произход. Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция, като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

С позоваване на § 62, Глава втора от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН за бежанците е направен извод, че кандидатът за закрила И. Х. не е бежанец, а мигрант, доколкото е напуснал доброволно държавата си по произход, не поради причините, посочени в определението за бежанец, с намерение да се засели другаде. Посочено е, че мотивите за напускане имат личен и чисто икономически характер, като е отразено и нескритото желание да се установи в Германия.

Според административния орган няма данни етническата принадлежност на кандидата за закрила да е самостоятелно основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, предвид липсата на твърдения за преследване на това основание - не са отправяни заплахи, не е ставал жертва на физическо насилие, не е арестуван, съден или осъждан. Обърнато е внимание, че за установяване на обстоятелствата по чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие и на личен елемент.

По отношение на изразените опасения за принудителна мобилизация след връщане в държавата по произход е посочено, че съгласно § 167 и § 168 от Глава V на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН през 1992 г., опасенията от преследване и наказание за дезертиране или за опит за бягство от военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията за бежанец. Търсещият закрила може да е бежанец, ако дезертирането или бягството от военна служба са съпътствани от други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си по произход, или ако има други причини, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване. Доколкото такива не са били изложени по време на интервюто, а и не са представени доказателства в този смисъл, административният орган е направил извод за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на И. А. Х. по повод изразените опасения за преследване и принудително мобилизиране. Посочено е и, че не са заявени каквито и да било неблагоприятни действия лично спрямо молителя както от страна на кюрдските сили, така и от други недържавни субекти, действащи на територията на която е живял в С..

Въз основа на информацията от приложената към преписката справка, изготвена от дирекция «Международна дейност» на ДАБ – МС относно общото положение и състоянието на сигурността в района, в който е живял кандидатът за закрила, административният орган е направил извод, че не са установени обективни данни, съответстващи на разширителното тълкуване на разпоредбата на чл. 15 б. «в» от Директива 2004/83/ЕО дадено с решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и тълкувателно решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело С-285/12. В този смисъл, е посочено, че в Справка вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. са отразени 751 инцидента, настъпили в района на провинция Р. в периода 01 август 2022 г. – 28 юли 2023 г., от които 125 «битки», 450 «насилие с експлозиви/дистанционно насилие», а 176 инцидента са били свързани с прояви на насилие срещу цивилни. Регистрираните инциденти са от всички окръзи на провинцията а най-голям брой са отчетени в Т. А.. Отчетени са и публикувани данни от Сирийската мрежа за човешки права за 2021 г. – регистрирани 84 смъртни случая на цивилни в провинция Р., които са намалели до 27 през 2022 г., а в периода м. август 2022 г. – м. юли 2023 г. до 20 цивилни граждани и само 1 жертва за периода м. август – м. ноември 2023 г. Посочено е и че към м. май 2022 г. в провинция Р. пребивават 159 827 вътрешно разселени лица, от които 108 302 – в едноименния окръг.

Въз основа на тези статистически данни е направен извод, че обстановка на сигурност в държавата по произход на кандидата за закрила не отговаря на критериите за наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, който се характеризира с безогледно насилие до такова високо ниво, че да са налице сериозни и потвърдени основания да се смята, че само заради пребиваването си молителят ще бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. Посочено е, че въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, то не отговаря на критериите за безогледно насилие. В този аспект е отчетено, че въоръжените нападения имат конкретни цели – напр. специфични военни обекти, които не са в състояние да предизвикат масово разгръщане и ефект. Застъпено е

становище, че чуждият гражданин може да се ползва от вътрешната закрила на държавата си на произход, на части от територията, на която ситуацията е относително стабилна, включително и в района, в който е живял. Посочено е и че според пълзящата скала, посочена в т. 39 от решението на съда в Л. в настоящия казус няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, доколкото липсват данни за изключително и безогледно насилие на територията на цялата страна. Направен е извод, че не са налице обективни данни за предоставяне на чуждия гражданин на хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция, или изтезание, включително и на нечовешко или унизително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ.

Поставен е акцент върху активната роля на създадената и функционираща на територията на цялата страна мрежа от обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, която е фундаментална за Стратегията за защита и решения на ВКБООН, включваща широка гама от услуги за закрила и подкрепа в полза на вътрешно разселени лица, на търсещи убежище, бежанци и завърнали се лица, включително и за изграждане на приемащи общности. Посочено е, че ВКБООН в координация със свои партньори изпълнява Програма за правна помощ, по която са създадени 6 центъра, предоставящи юридически услуги, разположени в редица градове на С., от услугите на която е преценено, че може да се ползва и жалбоподателят.

Въз основа на тези данни по отношение на търсената закрила е прието, че не съществува реален риск от сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход И. Х. ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата или на тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е и че не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото няма данни член от семейството му да има предоставен статут в Република България. Не е констатирано наличие на други хуманитарни причини, по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа на тези неспорни за страните фактически данни и представената в съдебното заседание актуална информация за държавата по произход, съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено на жалбоподателя на 29.10.2024 г., а жалбата е заведена на 11.11.2024 г. - л. 5). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач.

В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства. В този смисъл, съдът счита, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано е становището, че от жалбоподателя не е заявено нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради несигурността за бъдещето, поради незатихващите въоръжени стълкновения и нежеланието да служи в армията. Посочил е, че родителите му, братята и сестрите му продължават да живеят в С., като самият той не е заявил нито той, нито някой от семейството му да е бил преследван. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) Съдът на Общността е приел, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да

се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Безспорно е установено, включително и от представените в съдебното производство актуални справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С., че към момента няма данни за безогледно насилие на територията на цялата страна, поради което не са налице основанията за приложение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Приетата като доказателства по делото актуална справка за положението в държавата по произход на кандидата за закрила от 14.01.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (вх. № МД-02-20 – л. 109 – л. 111), също не съдържа информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, както и усилията на международните институции за осигуряване на необходимата хуманитарна помощ и разширяване достъпа до услуги за закрила – официално заявленият от генералния секретар на ООН А. Г. ангажимент на ООН за подкрепа през предстоящия преходен период в изявление пред репортери на 19.12.2024 г., позицията на специалния пратеник на ООН за С. – г-н Г. П. по време на срещата с лидерите на фракциите, управляващи различните райони в С., включително и на „Х. Т. ал Ш.“ – *„има много надежда сред цивилните за началото на нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова Конституция, която ще гарантира, че ще има социален договор, нов социален договор за всички сирийци“*; възобновяване на дейността на 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН обществени центрове – регистрирани 58 500 случая след 28.11.2024 г. на заявени услуги за закрила; позицията на турския министър на вътрешните работи и оповестените мерки за осигуряване на безпроблемен и ефективен процес на доброволно завръщаните се в С., които в периода между 08.12.2024 г. и 30.12.2024 г. са около 34 114 души, включително и за осигуряване на визити за посещения през два гранични пункта в периода 01.01.2025 г. – 01.07.2025 г.; позицията на правителството на Й.; възстановените полети до летището в Д.; осъществената първа трансгранична мисия на Световната здравна организация на 06.01.2025 г. в С. С.; предоставеното 6 месечно изключение от санкциите, наложени от САЩ, т. нар. Общ лиценз, считано от м. януари 2025 г. и поетият веднага след това ангажимент за финансиране от Катар, за да се обезпечи увеличението на заплатите в публичния сектор. Представената по искане на процесуалния представител на жалбоподателя статистическа информация относно броя на уважените молби за предоставяне на хуманитарен статут и постановените откази не може да се ползва като аргумент в подкрепа на тезата за липса на обективност и индивидуално отчитане на всички релевантни факти за положението на кандидата за закрила.

С оглед на изложеното, като е приел, че не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила сирийски

гражданин И. А. Х., административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, което дава основание на настоящия съдебен състав да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. Х., [дата на раждане] в [населено място], област Х., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10967 от 22.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: